

Lovgivning for en saadan Uvillie fra en stor Gruppe af Sygekasser. De Tal, som det her drejer sig om, og som det forekommer mig nyttigt at minde om, ogsaa af Hensyn til de Medlemmer, som ikke sad her i Fjor, og som maaske ikke er blevet opmærksomme paa de vedkommende Bilag, er følgende. Ved begge de Forslag, som er stillede, baade Regeringsforslaget i Aar og Forslaget fra i Fjor, som det ærede Medlem fra Hurup talte for, vil der ske en Forøgelse af Tilskuddet til de jydsk Landdistrikters Kasser paa 191,000 Kr. og til Øernes Landdistrikters Kasser paa 125,000 Kr. — her er der altsaa ingen Forskel paa Forslagene. Købstædernes Sygekasser vil efter det ærede Medlem fra Hurups Forslag fra i Fjor faa 9,000 Kr. mere i Tilskud, efter Regeringsforslaget i Aar 16,000 Kr. Derimod ønsker det ærede Medlem fra Hurup fra Hovedstadens Kasser at tage 62,000 Kr., medens Regeringsforslaget reducerer denne Formindskelse til nogle og tredive Tusinde Kroner, og jeg for mit Vedkommende forstaar fuldt ud det Standpunkt — og jeg har erklæret mig villig til Forhandling derom —, at denne Formindskelse helt kunde stryges, saaledes at de københavnske Kasser beholdt, hvad de i Øjeblikket har. Naar der altsaa for de 3 Grupper af Sygekasser er Tale om en Forøgelse paa 330—340,000 Kr. af det nuværende Tilskud, synes det mig, det maa være let for hele Tinget at samle sig om det Standpunkt, at man ikke maa berøve den fjerde Gruppe noget. Af de forskellige Kassers Indtægter udgjorde Statstilskuddet i 1911 efter Sygekasseinspektørens Beretning 24 pCt. i Hovedstads-kasserne, 24,8 pCt. i Provinsbykasserne, 31,8 pCt. i Øernes Landkasser og 33 pCt. i de jydsk Landkasser. Med den Forøgelse, som foreslaas her i Regeringsforslaget, vil Øernes og Jyllands Landkassers Tilskud procentvis stige meget stærkt. Jeg forstaar ikke, at nogen virkelig med Liden-skab, saaledes som der var et Øjeblik i det ærede Medlem fra Hurups Tale, kan gøre sig til Talsmand for, at Tilskudsprocenten nødvendigvis samtidig bør formindskes for Hovedstadens Sygekasser. Jeg tror, at hvis man ønsker, at denne Lov skal gennemføres og træde ud i Livet, skulde den dog gerne være affattet saaledes, at den mødtes med Tilfredshed overalt; og man bør ikke tilføje en enkelt Gruppe af Kasser et Saar, som, netop fordi det økonomisk for Statskassen er af saa ringe Omfang, maa betragtes som saa meget bitrere, fordi der ligger ligesom en Tendens deri, som smerter. Jeg forstaar ikke, at nogen kan ønske at ville tilføje en Gruppe af Sygekasser et saadant Saar.

Med Hensyn til et nyt Spørgsmaal, som er fremdraget i Aar paa en noget ny Maade, vil jeg gerne gøre nogle faa Bemærkninger. Det undrer mig noget, at man har lagt saa overmaade stor Vægt paa og fra saa mange Sider villet modsætte sig, at det indføres i Lovforslaget, at det overlades til en Sygekasses egen Bestemmelse, hvorvidt den i sin Vedtægt vil have Regler for, at de bemidlede skal kunne blive i Kassen. At man indfører denne Bestemmelse i Lovforslaget, betyder jo kun, at Ordningen af dette Forhold overlades til Kassernes eget Selvstyre og til den naturlige Vækst af Sygekassevæsenet her i Danmark. Og naar det kan gøres, uden at der derigennem tilføjes de bemidlede Medlemmer nogen Skade, er det jo, fordi der aabnes dem Adgang til at indtræde i en Fortsættelsesygekasse. Jeg forstaar ikke — det kan jo være, at den fremtidige Forhandling kan bedre klare mig det —, hvorfor man absolut vil paatvinge Sygekasserne, at en Bestemmelse som den ovenfor anførte skal findes i deres Vedtægt. Dette Punkt kan selvfølgelig ikke paa nogen Maade være afgørende for mig, men det har forekommet mig at være det naturlige at overlade det til Sygekassernes egen Afgørelse, om de vil have en saadan Bestemmelse i deres Vedtægt eller ikke. Og netop de mange ærede Medlemmer, som her fremsætter den Anskuelse, at de bemidlede Medlemmer er en Fordel for Sygekasserne, og at det ikke er rigtigt at tage dem bort, fordi man derved tager de bedste Medlemmer bort fra Sygekasserne, maa jo være klare over, at alle de Sygekasser, som har den samme Opfattelse, vil benytte sig af Retten til at sætte ind i deres Vedtægt, at de bemidlede Medlemmer skal have Lov til at blive i Kassen. Thi de Sygekasser, som har denne Opfattelse, vil jo ikke med deres gode Villie skille sig af med deres bedste Støtter. Jeg forstaar derfor, som sagt, ikke rigtig Modstanden. Men foretrækker man at bevare Forholdet fra i Fjor, skønt Fortsættelseskasserne er kommet til, er det selvfølgelig ikke noget, som paa nogen Maade kan være afgørende for mig.

Men beror ikke hele dette Forhold noget paa en Uklarhed med Hensyn til de bemidlede nydende Medlemmers Stilling, altsaa de Medlemmer, der bliver bedre situeret og bliver i Kassen mod et forhøjet Kontingent? Thi jeg er tilbøjelig til at tro — og det er vistnok deri, det ligger, at der i Sygekasseverdenen har været et ikke ringe Ønske om at faa dette Forhold ordnet paa anden Maade end i Fjor —, at det vil vise sig nødvendigt at behandle disse bemidlede